

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ СУД У КРАГУЈЕВЦУ
Гж1-694/26
03.06.2026. године
К р а г у ј е в а ц

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У КРАГУЈЕВЦУ, у већу састављеном од судија Наташе Петровић, председника већа, Данијеле Савић и Оливере Павловић, чланова већа, у правној ствари тужиље АА из ..., ..., чији је пуномоћник Милован Стојановић, адвокат из ..., против туженог ББ ДОО ..., чији је пуномоћник Александар Јовановић, адвокат из ..., ради поништаја решења, одлучујући о жалби туженог изјављеној против пресуде Основног суда у Јагодини П1-237/25 од 04.03.2026. године, исправљене решењем Основног суда у Јагодини П1-237/25 од 20.04.2026. године, у седници већа одржаној дана 03.06.2026. године, донео је

П Р Е С У Д У

1.ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба туженог ББ ДОО ... и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Основног суда у Јагодини П1-237/25 од 04.03.2026. године, исправљена решењем Основног суда у Јагодини П1-237/25 од 20.04.2026. године, у ставовима I, II и V изреке.

2. ОДБИЈА СЕ захтев тужиље за накнаду трошкова жалбеног поступка, као неоснован

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Основног суда у Јагодини П1-237/25 од 04.03.2026. године, ставом I изреке, усвојен је тужбени захтев тужиље и поништено решење о удаљењу са рада број 2372/2021 од 06.10.2021. године, као неосновано. Ставом II изреке обавезан је тужени да тужилји исплати разлику између пуне основне зараде и исплаћене зараде по основу суспензије са рада, за период од 06.10.2021. године до 17.12.2021. године у укупном износу од 84.603,51 динар, с тим да на сваки појединачни износ исплати законску затезну камату, и то на износ од 29.313,19 динара почев од 06.11.2021. године, на износ од 35.274,04 динара почев од 06.12.2021. године и на износ од 20.116,28 динара почев од 14.01.2022. године, до коначне исплате. Ставом III изреке, одбијен је тужбени захтев тужиље којим је тражила законску затезну камату на износ од 35.274,04 динара за период од 06.11.2021. године до 05.12.2021. године и на износ од 20.116,28 динара за период од

06.11.2021. године до 13.01.2022. године. Ставом IV изреке, утврђено је повлачење тужбе тужиле у делу тужбеног захтева којим је тражено да суд обавезе туженог да тужиљу врати на рад, без одлагања на послове и радне задатке које је обављала пре доношења решења од удаљењу са рада од 06.10.2021. године. Ставом V изреке, обавезан је тужени да тужиљи накнади трошкове парничног поступка у износу од 441.250,00 динара.

Решењем Основног суда у Јагодини П1-237/25 од 20.04.2026. године, исправљена је пресуда Основног суда у Јагодини П1-237/25 од 04.03.2026. године, у ставу I изреке, у трећем реду, тако што уместо „као неоснован“, треба да стоји „као неосновано“, док у осталом делу пресуда остаје неизмењена.

Против наведене пресуде, жалбу је благовремено изјавио тужени побијајући је у наслову жалбе у целости, али из образложење жалбе произлази да је побија у ставовима I, II и V изреке, односно у делу у коме није успео у спору, и то из свих законских разлога прописаних одредбом члана 373. став 1. ЗПП.

Тужиле је доставила одговор на жалбу.

Испитујући првостепену пресуду у побијаним деловима у смислу члана 386. ЗПП („Службени гласник РС“, број 72/11... 10/23) и у границама разлога наведених у жалби, Апелациони суд је утврдио да жалба није основана.

Првостепена пресуда у побијаним деловима није донета уз битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачке 1. до 3, 5, 7. и 9. ЗПП, на које Апелациони суд пази по службеној дужности, а ни уз битну повреду одредбе парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 12. ЗПП, на коју се жалбом неосновано указује, јер ожалбена пресуда у наведеним деловима нема недостатака због којих се не би могла испитати. Супротно жалбеним наводима туженог, првостепена пресуда у побијаним деловима донета је на основу правилно и потпуно утврђеног чињеничног стања и уз правилну примену материјалног права.

Према чињеничном утврђењу првостепеног суда, тужиле је била у радном односу код туженог на пословима шефа смене на одељењу конфекције. Решењем туженог број 2372/2021 од 06.10.2021. године, одређено је да се тужиле привремено удаљује са рада због угрожавања имовине веће вредности код послодавца, која је последица непоштовања радне дисциплине од стране запосленог у смислу члана 165. став 1. тачка 2 Закона о раду, почев од 06.10.2021. године па до окончања истражног поступка и утврђивања основаности сумње за извршење кривичног дела. Наведеним решењем је утврђено и да, за време удаљења са рада запослена има право на накнаду зараде у висини $\frac{1}{4}$ основне плате. У образложењу оспореног решења је наведено да тужиле не поштује радну дисциплину, прописану актима послодавца, имајућу у виду да послодавцу није пријавила да се отуђена имовина налази у њеном стану, односно није пријавила да је до крађе уопште дошло, па како је својим понашањем омогућила скривање учиониоца и отуђење имовине, јасно је да је њеним понашањем дошло до угрожавања имовине велике вредности. Даље је у образложењу решења наведено да је од стране послодавца утврђено да одређена лица недозвољено износе имовину послодавца преко оgrade у ноћним сатима,

када фабрика не ради и да је догађај пријављен надлежној полицијској управи, која је отпочела са спровођењем радњи дана 29.09.2021. године и открила да је имовина изношена из просторија послодавца, а потом је део пронађен у стану тужиље. Увидом у спис предмета Основног јавног тужилаштва у Јагодини Ктр.бр. 897/21, и то службену белешку од 03.04.2023. године, утврђено је да је по поднетој кривичној пријави туженог против тужиље ОЈТ нашао да нема места покретању кривичног поступка ни за једно од кривичних дела за које се гони по службеној дужности. Вештачењем од стране вештака економске струке утврђена је висина утуженог потраживања у висини разлике између припадајуће основне накнаде зараде и накнаде зараде исплаћене по основу оспореног решења.

Код овако утврђеног чињеничног стања, правилно је по оцени Апелационог суда поступио првостепени суд када је применом одредаба материјалног права на које се позвао у образложењу побијане пресуде усвојио тужбени захтев тужиље и одлучио као у ставовима I и II изреке ожалбене пресуде.

За своју одлуку, првостепени суд је дао јасне и основане разлоге које као правилне прихвата и Апелациони суд.

Оспоравајући правилност и законитост ожалбене пресуде жалбом туженог се истиче да се у спору за поништај решења о привременом удаљењу са рада не испитује радноправна одговорност запосленог, већ само да ли су били испуњени законски услови за удаљење тужиље са рада, а што првостепени суд није учинио; да удаљење са рада не представља дисциплинску меру већ има превентивни карактер са циљем да се предупредити штетна дејства на имовину послодавца, те да је оспорено решење донето у свему у складу са законом; да је чињеница да су украдени предмети нађени у кући тужиље били довољан основ за доношење побијаног решења и довољан основ за сумњу да тужилца може угрозити имовину веће вредности туженог.

Међутим, по оцени Апелационог суда, овакви жалбени наводи туженог нису основани. Наиме, одредбом члана 165. тачка 2. Закона о раду („Службени гласник РС“, број 24/05, 61/05, 54/09, 32/13, 75/14, 13/17 – одлука УС, 113/17 и 95/18 – аутентично тумачење) прописано је да запослени може да буде привремено удаљен са рада ако непоштовањем радне дисциплине или повредом радне обавезе угрожава имовину веће вредности утврђене општим актом или уговором о раду. Из наведене законске одредбе произлази да за законитост решења о удаљењу запосленог са рада морају бити испуњени следећи, кумулативно постављени услови: постојање повреде радне обавезе или непоштовање радне дисциплине од стране запосленог, која је утврђена општим актом или уговором о раду, да та повреда угрожава имовину веће вредности и да, шта се сматра имовином веће вредности мора бити утврђено општим актом или уговором о раду. При томе је тачно да се поводом решења о удаљењу запосленог са рада не испитује његова радноправна одговорност, већ само да ли су били испуњени законски услови за удаљење са рада, али је терет доказивања постојања тих законских услова на туженом послодавцу. Дакле, на туженом као послодавцу је терет доказивања и образложење разлога због чега понашање запосленог ствара опасност по његову имовину, да је наступила конкретна опасност, и то по имовину веће вредности, при чему се не може произвољно процењивати шта је имовина веће вредности, већ то претходно мора бити одређено општим актом или

уговором о раду. У конкретном случају, супротно жалбеним наводима, тужени испуњеност наведених кумулативно прописаних законских услова није доказао, односно у образложењу оспореног решења није навео у ком временском периоду тужилца није поштовала радну дисциплину, односно није пријавила крађу, да ли је тужилца знала или је морала знати да је крађе дошло, код чињенице да је кривична пријава против ње одбачена, а тужени није доказао да је спровео дисциплински поступак за наведену повреду, затим којим актом је предвиђено да радње које су тужилци стављене на терет представљају непоштовање радне дисциплине, односно шта се сматра имовином веће вредности. Наиме, да могао наступити разлог за удаљење прописан одредбом члана 165. тачка 2. Закона о раду потребно је да повреда радне обавезе, односно непоштовање радне дисциплине има за последицу угрожавање имовине веће вредности, при чему се, шта се сматра имовином веће вредности и на који начин иста може бити угрожена од стране запослених, ближе одређује, општим актом послодавца, а што је у конкретном случају изостало. Дакле, полазећи од тога да је у ожалбеном решењу изостала конкретизација, нити је у поступку доказано када је тачно, на који начин и у којој мери понашање тужилце угрозило имовину послодавца, као ни шта представља имовину веће вредности послодавца, то је оспорено решење незаконито. Како је утврђено да је решење о удаљењу тужилце са рада незаконито, то је правилно поступио првостепени суд и када је обавезао туженог да тужилци исплати разлику разлику између исплаћене и припадајуће накнаде зараде за време незаконитог удаљења са рада.

Како ниједан жалбени навод туженог није довео у сумњу законитост и правилност првостепене пресуде, Апелациони суд је применом члана 390. ЗПП одлучио као у ставу 1. изреке ове пресуде, с тим што је потврдио и решење о трошковима парничног поступка садржано у ставу V изреке ожалбене пресуде, јер је исто, донето правилном применом одредаба чланова 153. и 154 ЗПП, Тарифе о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката („Службени гласник РС“, број 43/23 и 56/25) и Закона о судским таксама („Службени гласник РС“, број 28/94... и др.), при чему је његова правилност жалбом само паушално оспорена.

Другостепени суд је одбио захтев тужилце за накнаду трошкова на име састава одговора на жалбу, одлучивши као у ставу 2. изреке ове пресуде, јер се не ради о нужном трошку у смислу одредбе члана 154. став 1. ЗПП.

**Председник већа - судија
Наташа Петровић, с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице**